

Prefață

Obişnuiți deja cu faima de jurnalist incomod pe care Carmen Dumitrescu și-a câștigat-o printre anumiți sărmani rămași străini de valorile morale, obișnuiți cu gesturile creatoare menite să scoată la iveală repere în hățișul unei lumi amenințate de tenebre și rătăcire, obișnuiți și cu neastâmpărul unui spirit preaplin, înclinat spre liber și imprevizibil zbor, nu ar trebui să ne surprindă prea tare această inedită incursiune în condiția umană.

Carmen Dumitrescu știe să mânuiască condeiul cu o iscusință nativă, dar mai cu seamă reușește să își ascută penița astfel încât să se facă auzită într-o lume aproape surdă și chiar să se pună de-a curmezișul într-o lume nebună; o lume aflată în plină agonie a răului; lume pe care are îndrăzneala să o viseze oarecum salvată de boala incurabilă pe cale să o stăpânească.

Această creație pură și atractivă a căpătat formă pe măsura necesității spiritului ei de a se opune realității crude care ne înconjoară și este o atingere dureroasă a unor întâmplări din viața socială, o ironie de adevărată cunoscătoare, pe câtă vreme știe foarte bine să vadă, să tragă cu urechea, să simtă dincolo de

simțirea obișnuită și să dezvăluie dedesubturile acestei lumi alterate, aflate sub stăpânirea răului.

Pe lângă abilitatea extraordinară de a rândui cuvintele în chip de artă, franchețea, curajul, dar și o neliniște creativă demnă de admirație, îi întregesc profilul scriitoricesc prin care își merită atenție și respect.

Ela Nicolau

Cuvânt înainte

Adevărata poveste nu e una cu prea multe metafore. Nici aliterații. Nici comparații. Probabil credeți că pentru a fi protagonistul unei povești trebuie să fii, cel puțin, un personaj interesant. Dar sunt și povești cu personaje anoste. Care n-au de ales între Bine și Rău. Și imposibilitatea de a alege între ce contează și ce nu contează e cheia ratării lor. De asta, nimic nu e mai adevărat decât faptul că unele povești nu sunt pentru urechile copiilor. Pentru că ei merită să creadă în continuare. Și aceasta e una dintre acele povești.

I.

Licuța visa rar. De obicei, făcea calcule. Dar acum își făcea un proces de conștiință. I se mai întâmpla și ei... Om era până la urmă... „De câte ori ar fi mai bine să câștig? De două ori, de patru ori sau de șase? Îmi pare rău, dar nu lucrez cu numere impare și nici cu zecimale. Nu știu să fiu mai puțin decât sunt și nu mă interesează să fiu mai mult. Oricum, tot ce am, dau... Nimic nu rămâne la mine. Așa că victoria e o pierdere de timp. Nu și jocul. Căci, pe toate cele care s-au născut vreodată pe cer sau pe pământ, pot jura că adevărata victorie e jocul. Toți ar trebui să încerce un final de joc! Unul în care să câștigi fără probleme. Laturii victoriei sunt întotdeauna udați de lacrimile celui puternic. Care știe că nimic nu e mai trist pe lumea asta decât să închei jocul. Nu să-l pierzi... Și suntem pe tabla de șah. Dar mie îmi umblă Nebunul prin vise. Și Regele prin artere. Văd perspectiva unui mat, dar mă abțin. E mai bine să mut un pion lângă Calul tău... Mutare inutilă! Păi nu e totul inutil? A! N-am fost atentă... spui. Ba da. Niciodată nu fac greșeli din neatenție. Nu văd doar atunci când nu vreau să văd. Mai bine mută

tu! Șah... Încă mai am puțin timp. Măcar pentru două mutări. E încă liniște... Încerc o rocadă... Poate merge... Eu sper să nu! Încă puțin... Ar trebui să greșești și tu. Dacă nu din neatenție, măcar din politețe. Dar tu nu greșești niciodată. Mat? Mată să-ți fie inima! S-a întunecat în mine. Văd câte un rege nebun în spatele fiecărui pion... De ce n-ai vrut să mai aștepți? Măcar două mutări. Uite ce-ai făcut! E tabla atât de goală!”

În ANL-ul construit undeva, la marginea orașului cu străzi paralele și perpendiculare, ea se zbătea într-o perpetuă stare de veghe. Așa că orice vis era pentru ea un eveniment... Visase din nou că e nevestă de președinte și s-a trezit transpirată. Ion dormea lângă ea, sforăind ca un motan sătul... I-ar fi dat două palme de nervi! Ce înseamnă somnul ăsta până la prânz? Și ea trebuie să plece ca proasta, să dea cu mătura până la patru, ca să poată aduce acasă și porția lui de cartofi... N-a avut noroc de bărbat! Măcar e bine că a făcut copii! La asta a fost și el util. Orice bărbat e o prelungire inutilă a organului de făcut copii! În rest, nu știe decât să doarmă și să bage în el bucăți mari de pâine cu icre. Mâncarea lui preferată... Dacă ar fi avut și el vreun vis în viața asta, nu i-ar fi plăcut icrele. Sau, cel puțin, nu astea comune.

Licuța s-a ridicat plină de draci, știind că până la urmă, binele învinge răul și visul bate realitatea, și a început să se îmbrace tacticos. Și-a pus pantalonii negri. Uite! Încă era o femeie atrăgătoare... Cum știa asta? Păi pe femeile atrăgătoare, blugii se văd așa cum

arată pe manechin. Strâmți unde trebuie și lejeri unde e cazul. Și-a acoperit repede genele cu o picătură de rimel, că nu se știe niciodată... Așa îi spunea bunica ei: „Licuța, mamă, când ieși din casă, ieși ca și cum te-ai duce la înmormântarea ta! Cu ce-ai tu mai bun. Cu ce-ai vrea tu să pleci în mormânt. Că într-o zi, chiar așa o să fie!”

Îmbrăcată bine, ca pentru propria înmormântare, Licuța a ieșit din bloc și a urmat drumul atât de cunoscut până la primărie. Orașul era simplu. Avea străzile paralele și perpendiculare... Și ea n-avea să meargă decât vreo trei străzi. La sfârșitul zilei, mai avea patru de parcurs, că trebuia să dea un ocol și pe la piață, să-i ia pâine lui Ion. Că el, de cinci ani, de când era în șomaj, avea pretenții, nu glumă! Adică nu tolera decât pâinea caldă din patiseria unui cunoscut om de afaceri local. Și ea trebuia să-i cânte în strună bărbatului, că poate ajunge președinte. Nu se știe niciodată în vremurile astea! Dacă polițiștii locali ajung parlamentari, ea de ce nu s-ar fi gândit mai departe? De asta făcuse efortul de a pune bani deoparte un an de zile, pentru a-i asigura lui Ion niște cursuri la o facultate particulară. Lasă! Măcar el să învețe! Ea știa să dea cu mătura. Și cu gura. Așa că n-avea seamăn prin primărie. Vorbele ei se împrăștiu mai ceva decât praful în bătaia mătuturii... Așa că Licuța n-avea griji. Numai aventuri. Și era primăria aceea un loc atât de aventuros, încât dacă ar fi avut cui povesti ce vede în fiecare zi, probabil că cineva ar fi scris un roman. Dar n-avea ea cunoștințe printre scriitori. Deși, în ziua de azi, numai cine nu